

Alfred Jensen: Før vi går til afstemning, vil jeg gerne meddele, at mit parti ikke vil stemme for lovforslaget, men imod det.

Ved forskellige lejligheder har vi taget afstand fra den udenrigspolitik, regeringen fører. Vi har bl. a. ved behandlingen af Marshallplanen påpeget, at denne ikke stemmer med nationernes og fredens interesser. Der er heroverfor hævdet, at alle landets bestræbelser går ud på at sikre det fredelige samarbejde mellem folkene. Ved at stemme vor dagsorden ned ved dette lovforslags første behandling har man imidlertid tilkendegivet, at man ikke ønsker at støtte stærke bestræbelser, der udfoldes for at bremse rustningerne og sikre freden. Så længe man vender sig mod forslag om nedrustning af stormagtskærene og forbud mod atomvåben, vil vi ikke stemme for militære bevillinger; det gælder også forslag af denne karakter. Vor stilling vil under disse omstændigheder være: ikke en øre til militæret.

Hermed sluttede forhandlingerne.

Lovforslaget

vedtoges med 91 stemmer mod 8.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til landstinget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredie behandling af forslag til lov om udlån til statshusmandsbrug m. m.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 163).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 101 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til landstinget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til justitsministeren af Aksel Larsen m. fl.

(Forespørgslen findes i tidenden sp. 6).

Ordføreren for forespørgerne (Aksel Larsen): I en skrivelse dateret 26. maj 1945 anmodede firmaet Wright, Thomsen & Kier om undersøgelse af firmaets forhold under besættelsen. Denne skrivelse kunne man have sparet sig. I folketinget var firmaets forhold netop samme dag blevet fremdraget, og hvis firmaet ikke af sig selv havde reageret, så vidste man, at bl. a. „Frit Danmark“'s ingeniørgruppe ville have indgivet politianmeldelse for værnemageri imod Wright, Thomsen & Kier. Skrivelsens fremsendelse og dens datering den 26. maj 1945 — jeg erindrer i denne forbindelse om, at skrivelser var fremsendt af firmaets sagfører, højesteretssagfører Hasle — kan i og for sig kun have betydning derved, at den kan give offentligheden det indtryk, at undersøgelsen ikke ville være blevet indledet, hvis ikke firmaet selv havde bedt om det.

Hvorom alting er, der blev indledet efterforskning i sagen, man tog fat på den politimæssige undersøgelse af, om der af firmaet var begået strafbart værnemageri eller andre lovovertrædelser. Den indledede politimæssige efterforskning blev imidlertid ikke fulgt af forundersøgelse, endsiage af anklage. Sagen blev henlagt uden tiltale i efteråret 1946.

Herom har daværende justitsminister Elmquist her i tinget oplyst følgende, som jeg meget gerne vil have lov til at citere fra folketingstidende for 1946—47, sp. 5098:

„Det, der er sket, er, at rigsadvokaten efter selvstændigt at have taget bestemmelse om, at der i sagen mod Wright, Thomsen & Kier ikke var grundlag for tiltale, ikke var mulighed for at gennemføre en sag til doms, har forelagt sagen for mig, idet jeg også havde ønsket at se på sagen, da også jeg ville skønne over, hvorvidt der forelå et sådant grundlag. Der kunne jeg altså, hvis jeg var kommet til et andet resultat end rigsadvokaten, have bestemt, at der skulle rejses tiltale, men da jeg måtte give rigsadvokaten fuldstændig ret i hans opfattelse, så tilsluttede jeg mig hans standpunkt.“

Ifølge denne redegørelse fra den daværende justitsminister er det rigsadvokaten, som i efteråret 1946 har ønsket at henlægge sagen uden tiltale, at standse efterforskningen og ikke inklade sig på forundersøgelse; men justitsministeren har ønsket at kontrollere, om denne afgørelse var rigtig, har påtaget sig en undersøgelse af sagen og er selv kommet til samme resultat. Det vil sige, at det fulde, reelle og formelle ansvar for, at denne afgørelse blev truffet, må deles mellem rigsadvokaten og den daværende justitsminister,